

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Gunnex s.r.o.**, IČ: 26153068, se sídlem Pobřežní 649/36, Praha 8, zast. Mgr. Markem Nemethem, advokátem, se sídlem Opletalova 1015/55, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2017, č. j. 5146/2017-900000-304.7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2019, č. j. 11 Af 12/2017 - 61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Celní úřad pro hl. m. Prahu rozhodnutím ze dne 29. 4. 2016, č. j. 1616-6/2016-510000-51, doměřil žalobci antidumpingové clo na „sklovláknitou armovací tkaninu vyztuženou plastem k použití ve stavebnictví (perlinka)“, která měla být dle celního prohlášení pocházet z Indie, ale podle zjištění celního úřadu pocházela z Číny, ve výši 424.110 Kč a uložil zaplatit penále ve výši 84.822 Kč. Žalovaný nadepsaným rozhodnutím rozhodnutí celního úřadu změnil tak, že povinnost uložit penále z výroku prvostupňového rozhodnutí vypustil a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Namítal, že měl v řízení před žalovaným lhůtu k vyjádření k výzvě podle § 115 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, stanovenou pouze v délce 15 dnů, ačkoliv z obsahu jeho vyjádření k této výzvě vyplývalo, že žádal o její prodloužení. Dále žalobce namítal, že došlo k uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, která uplynula dne 7. 5. 2015, clo tedy nebylo možno již vyměřit. Celní zákon sice připouští

výjimku a stanoví desetiletou lhůtu v případě, že spáchaný čin mohl být důvodem pro zahájení trestního stíhání, trestný čin krácení daně, cla či jiného poplatku nebo podvodu je však vždy trestným činem úmyslným. Ustanovení čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (celní kodex) není možno interpretovat tak, že postačuje pouhý sepis záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu do spisu. Žalobce také namítal, že se domáhá toho, aby správce daně provedl úřední překlady všech listin ve spise do českého jazyka, neboť jednacím jazykem celního řízení je český jazyk.

[3] Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Ve vztahu k první uvedené námitce odkázal na § 115 odst. 3 daňového řádu, podle něhož lhůta podle odst. 2 tohoto ustanovení nesmí být delší než 15 dnů. To znamená, že žalovaný poskytl žalobci maximálně dlouhou lhůtu. Tuto lhůtu je sice možné prodloužit podle § 36 daňového řádu, ale žalobce o její prodloužení nepožádal. Navrhl doplnění dokazování a opětovné stanovení lhůty v délce 15 dnů, přičemž tento návrh s ohledem na jeho znění nelze považovat za žádost o prodloužení lhůty k vyjádření.

[4] Žalobce dále namítal nesprávné prodloužení prekluzivní lhůty k vyměření cla. K tomu soud konstatoval, že podle § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, účinného do 28. 7. 2016, platilo, že vznikl-li celní dluh, jehož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do deseti let ode dne vzniku celního dluhu. Celní zákon tedy nestanoví, že musí jít o takové jednání, ve vztahu k němuž bylo zahájeno trestní řízení, nestanoví, že by muselo být vzneseno obvinění proti konkrétní osobě. Taková podmínka přitom nevyplývá ani z celního kodexu.

[5] Soud konstatoval, že žalovaný velmi podrobně vyložil, ve kterých skutečnostech spatřuje důvody pro zahájení trestního řízení z pohledu naplnění skutkové podstaty. Bylo prokázáno, že v průběhu dovozu byly učiněny takové úkony, aby se zboží vyhnulo vyššímu clu, zejména aby se vyhnulo antidumpingovému clu, které platí ve vztahu k čínskému zboží. Úvahy žalovaného správního orgánu označil soud za dostatečné pro závěr o tom, že byly splněny podmínky pro to, aby bylo možno vyměřit celní dluh v rámci desetileté lhůty.

[6] Žalobce dále namítal, že správce daně měl provést úřední překlady všech listin do českého jazyka, a to zejména ve vztahu k čínské faktuře, která se ve spise nachází i nadále v anglickém znění. Ze spisového materiálu je zřejmé, že celní úřad přeložil podstatné části zprávy z mise OLAF, které byly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, do českého jazyka, tyto doklady byly předány zástupci žalobce v počátečním stádiu správního řízení. Je přitom zřejmé, že důkazní prostředky, o které se napadené rozhodnutí opírá, a to zprávu z mise a závěrečnou zprávu OLAF včetně přílohy 2 zprávy z mise, měl žalobce v českém jazyce k dispozici.

[7] Pokud jde o čínskou fakturu, která je založena do spisu v jazyce anglickém, je nutno konstatovat, že obsahuje údaje o vývozci, číslo a datum vystavení, označení zboží, množství zboží apod. Jde o obsahově shodný doklad, který byl vystaven indickým vývozcem a který byl předložen žalobcem. Jakkoli lze přisvědčit tomu, že jednacím jazykem celního řízení je český jazyk, samotná skutečnost, že čínská faktura se nachází ve spise v jazyce anglickém, nezakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, když je zřejmé, že v průběhu šetření bylo zjištěno řetězení jednotlivých dokladů, které odůvodňuje závěr o tom, že došlo k dovozu zboží, ve vztahu k němuž byl deklarován nesprávný údaj o zemi původu. Námitku o nutnosti překladu čínské faktury, aby bylo možno ztotožnit osobu, která tuto čínskou fakturu vystavila, považuje soud za účelovou, neboť její označení je z faktury patrné (společnost YUYAO WINTER

pokračování

INTERNATIONAL TRADE CO., LTD). Přitom již na „čínské fakture“ je uvedeno jméno žalobce jako odběratele. Indickou fakturu vystavil dodavatel žalobce, a žalobci nic nebránilo v tom, aby se na základě výzvy se svým dodavatelem spojil a doložil, že Indie je země původu dovezeného zboží.

[8] Žalobce namítal, že mu nebyla poskytnuta příloha č. 3 dohodnutého zápisu v českém překladu, ačkoliv správní orgány argumentovaly zjištěními, která jsou uvedena pod bodem 3.1c zprávy z mise. Je zřejmé, že pod bodem 3.1c zprávy z mise byl v podstatě uveden souhrn toho, co bylo zjištěno ve spolupráci s indickými orgány. V příloze č. 3, na kterou je zde poukazováno, jsou, jak byl žalobce vyrozuměn jak ve výzvě, tak v napadeném rozhodnutí, důkazní prostředky vyjmenované pod bodem 16f odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 9 a 10. Jde o kopie dokladů, a to počínaje dovozní deklarací ze dne 26. 3. 2012, přes fakturu ze dne 6. 3. 2012 („čínská faktura“), přepravní nákladní listy čínské a indické a vývozní celní deklaraci ze dne 31. 3. 2012. Překlad těchto dokladů nebyl proveden, neboť obsahují údaje, které jsou zřejmé a srozumitelné bez překladu. Právě tyto konkrétní podklady byly důvodem pro vydání dodatečného platebního výměru, jelikož je z nich zřejmé, že tvoří nepřerušovaný řetězec, který žalobce žádným způsobem nezpochybňuje

[9] K námitce žalobce, že s přihlédnutím k textu zprávy z mise, kde je uvedeno, že ve skladovacím pásmu Arshiya (Panvel, Bombaj) „bylo zboží vyloženo a následně naloženo do nových kontejnerů a dále odesláno do EU. V jejich prostorech nebylo realizováno žádné přepracování či výroby“, navrhoval vyslechnout příslušnou osobu, nicméně pro absenci překladu ji nemohl ztotožnit, je nutno uvést, že žalobce cituje část závěru vyplývajícího ze šetření, které bylo provedeno indickými orgány ve spolupráci s OLAF, kdy bylo nesporně zjištěno, že předmětné zboží se pohybovalo v prostorách, kde k přepracování ani výrobě nedochází. Tvrzení žalobce o tom, že nemohl ztotožnit příslušnou osobu pro absenci překladu, nemá oporu v obsahu spisového materiálu, neboť ve spise je zpráva z mise v českém jazyce založena, a stěžovatel měl již v řízení před celním úřadem tuto zprávu k dispozici.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[11] Stěžovatel namítá, že předmětný výrobek (perlinka) neměl dumpingovou cenu, proto na něj vůbec nemělo být uvaleno antidumpingové clo. V této souvislosti žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, zda se na uvedený výrobek antidumpingové clo vůbec vztahuje. Žalobce je dále přesvědčen, že při vydávání antidumpingových nařízení (nařízení č. 91/2009, č. 723/2011 a č. 924/2012) porušila Rada EU své závazky z práva Světové obchodní organizace (WTO), a tím i čl. 216 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie. Na to poukázal i orgán pro řešení sporů WTO a Komise na to reagovala zrušením těchto nařízení s účinností *ex nunc*. To je ale nedostatečné, a je zřejmé, že mělo dojít ke zrušení *ex tunc*. V této souvislosti žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud opět o položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, zda zrušení nařízení *ex nunc* je v souladu s SFEU.

[12] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný mu k vyjádření jeho právního názoru a předložení důkazů stanovil krátkou 15 denní lhůtu. Městský soud konstatoval, že stěžovatel v reakci na výzvu nepožádal o prodloužení stanovené lhůty. Podstatou reakce stěžovatele na výzvu celního orgánu však bylo, že 15 denní lhůta je krátká a v uvedené době není a nemůže být schopen zajistit důkazní prostředky, kterými by vyvrátil či aspoň oslabil zprávu OLAF. Žalobce

byl připraven tyto skutečnosti cestou do Indie, případně Číny zjistit a navrhnout důkazy. Celní orgán a správní soud však jeho žádost o prodloužení lhůty posoudily nesprávně a zcela formalisticky dospěly k názoru, že delší lhůtu nežádal. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že lhůta 15 dní, kterou měl v řízení před žalovaným k vyjádření k výzvě, představuje porušení jeho práva na spravedlivý proces, jelikož stěžovatel v této době nebyl schopen zajistit důkazní prostředky ke zpochybnění zprávy OLAF.

[13] Stěžovatel dále nesouhlasí s tím, že zpráva OLAF nebyla do češtiny přeložena celá, ale pouze její části. Celní řízení je vedeno v českém jazyce a stěžovatel má právo na to, aby vše – jak zpráva OLAF, tak faktury z Číny či Indie - bylo ve spise přeloženo do českého jazyka. Stěžovatel se až v řízení v druhém stupni dozvěděl, že o jeho zboží pojednává výsledek šetření v bodě 3.1. c) Zprávy z mise, nicméně v ní je odkaz na Přílohu č. 3 dohodnutého zápisu – tato v českém překladu nebyla žalobci nikdy předložena ani s ním projednána. Ve zprávě z mise je rovněž uvedeno, že ve skladovacím pásmu Arshiya (Panvel, Bombaj) „bylo zboží vyloženo a následně naloženo do nových kontejnerů a dále odesláno do EU. V jejich prostorech nebylo realizováno žádné přepracování či výroby.“ Stěžovatel navrhoval tuto osobu vyslechnout, nicméně pro absenci překladu ji nemohl ztotožnit.

[14] Pokud jde o námitky prodloužení prekluzivní lhůty k vyměření cla, k této námitce se podrobně vyjádřil až žalovaný a soud, nikoliv však prvostupňový orgán, který tuto námitku se stěžovatelkou nijak neprojednal. Stěžovatel si je vědom výjimky v čl. 221 odst. 4 celního kodexu, kde je stanovena lhůta 10 let ke sdělení výšky dluhu, a to v případě, že spáchaný čin mohl být důvodem pro zahájení trestního řízení. Trestný čin zkrácení daně, cla či jiného poplatku nebo podvodu je vždy trestným činem úmyslným. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že popsáný skutek mohl být důvodem po sepsání záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Čl. 221 odst. 4 celního kodexu není ovšem možné interpretovat tak, že postačuje pouhý sepis záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Žalovaný sice podrobně vysvětlil svá podezření týkající možnosti spáchaní trestného činu. Nicméně sama podezření a domněnky celního orgánu nemohou založit použití desetileté prekluzivní lhůty.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odpověď stěžovatele na výzvu podle § 115 daňového řádu neobsahovala žádost o prodloužení patnáctidenní lhůty k vyjádření a navrnutí důkazů. Stěžovatel až nyní v kasační stížnosti uvádí, že vlastně chtěl cestovat do Indie a do Číny, aby tam něco ve prospěch údajů svého celního prohlášení získal. Stěžovatel v podání neuvedl, kolik času a na jaké konkrétní opatřování důkazních prostředků postrádá. Neuvedl, co konkrétně, kde a za jakých souvislostí hodlá opatřovat, a především, jak dlouhou lhůtu by na to potřeboval. Stěží tedy posoudit toto podání jako žádost o prodloužení dotčené patnáctidenní lhůty.

[16] Žalovaný dále uvádí, že z celních předpisů i judikatury SDEU k nim plyne, že nikoli prokázaný trestný čin, ale podezření na trestnou činnost odůvodňující možnost zahájení trestního řízení, je třeba v této správní úvaze opodstatněně a přezkoumatelně dovodit. Důkazy, které musí být provedeny, tedy musí svědčit takovému podezření, nikoli prokazovat naplnění skutkové podstaty některého z trestných činů. Celní orgány v daném případě takové dokazování provedly a žalovaný na něm svou podrobnou úvahu založil. Ve svém rozhodnutí žalovaný tento princip aplikace předpisů týkajících se prodloužené lhůty stěžovateli vysvětlil. Přesto stěžovatel nyní nečiní nic jiného, než že namítá opět totéž, na co bylo uvedeným způsobem reagováno již žalovaným a posléze i městským soudem.

pokračování

[17] Nakonec žalovaný uvádí, že ze shromážděných podkladů neplyne, že by předmětná armovací tkanina (perlinka) neměla dumpingovou cenu. Podle příslušného hmotněprávního předpisu EU, tj. prováděcího nařízení Rady (EU) č. 791/2011, kterým je dané zboží doměřeným antidumpingovým clem zatíženo, je určujícím jen příslušné tarifní zařazení tohoto zboží a jeho čínský původ. Uvedený předpis nebyl zrušen pro jakýkoliv nesoulad s pravidly WTO či pro závěry orgánů WTO o takovém nesouladu. Žádné takové závěry nebyly příslušnou autoritou učiněny. Naopak, tímto předpisem uložená antidumpingová opatření jsou zachována dodnes, nyní v podobě stanovené prováděcím nařízením Komise (EU) 2017/1993. Argumentace stěžovatele osudem jiných antidumpingových opatření, která se týkala spojovacího materiálu a měla své vlastní hmotněprávní předpisy, je proto zcela nedůvodná. A tedy i bez ohledu na to, že zrušení předpisů týkajících se spojovacích prostředků má dokonce účinky pouze *ex nunc*, a tudíž dlužnické povinnosti, které vznikly před zrušením, nadále trvají, jak potvrdil SDEU v rozsudku ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, *Rotbo Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*. Žalovaný se proto domnívá, že žádný důvod pro položení předběžné otázky dovozané stěžovatelem nevznikl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel předně namítal, že předmětný výrobek (perlinka) neměl dumpingovou cenu, a proto na něj vůbec nemělo být uvaleno antidumpingové clo. V této souvislosti navrhnul, aby Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku, zda se na uvedený výrobek antidumpingové clo vůbec vztahuje. Odkázal na zrušení antidumpingových nařízení č. 91/2009, č. 723/2011 a č. 924/2012 na základě závěrů orgánu pro řešení sporů WTO s účinností *ex nunc*, které však považuje za nedostatečné.

[21] Při posouzení této námitky se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil s vyjádřením žalovaného. Cena výrobku podle nařízení č. 791/2011 nebyla pro uplatnění antidumpingového cla významná. Pro uložení tohoto cla byl relevantní pouze původ zboží a jeho tarifní zařazení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10 Afs 186/2017-64, a tam citovanou prejudikaturu). Oproti antidumpingovým nařízením, která stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje, nebylo nařízení č. 791/2011 na základě závěrů orgánu pro řešení sporů WTO zrušeno, nýbrž bylo nahrazeno nařízením Komise 2017/1993, které otevřené síťoviny ze skleněných vláken pocházející z Číny antidumpingovému clu stále podrobuje. Jak také poukázal žalovaný, Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 18. 10. 2018, věc C-207/17, *Rotbo Blaas Srl proti Agenzia delle Dogane e dei Monopoli*, při posuzování otázky, zda měla být antidumpingová nařízení zrušena s účinností *ex nunc* nebo *ex tunc*, dospěl k závěru, že legalitu sporných nařízení nelze přezkoumávat s ohledem na rozhodnutí orgánu pro řešení sporů WTO a neodhalil žádnou skutečnost, která by měla vliv na platnost těchto nařízení.

[22] Stěžovatel dále namítal, že jeho reakce na výzvu podle § 115 daňového řádu měla být posouzena jako návrh na prodloužení lhůty k vyjádření.

[23] Podle § 115 odst. 3 daňového řádu platí, že lhůta k vyjádření se zjištěnými skutečnostmi a důkazy v odvolacím řízení nesmí být delší než 15 dnů. Podle § 36 daňového řádu lze potom lhůtu stanovenou správcem daně ze závažných důvodů prodloužit.

[24] Stěžovatel v reakci na výzvu k vyjádření podle § 115 daňového řádu navrhl, aby „*správce daně provedl úřední překlady všech listin ve spise do českého jazyka, tyto zaslal odvolateli, následně aby provedl navržené výsledky a znovu řádně s odvolatelem osobně projednal zprávu OLAF s tím, že bude zcela polopaticky a jasně doloženo, kde je v ní odvolatel zmíněn a případně pak znovu stanovil 15 denní lhůtu v souladu s § 115 DR.*“

[25] Podle § 70 odst. 2 daňového řádu platí, že podání se posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Povinnost posuzovat podání podle skutečného obsahu však nelze vykládat tak, že by správce daně mohl předjímat úmysly účastníka řízení v rozporu s jeho výslovně uvedenými požadavky. Stěžovatel ve vyjádření k výzvě podle § 115 daňového řádu požadoval primárně pořízení překladů součástí spisu a provedení dalších důkazů. Požadavek na opětovné stanovení lhůty k vyjádření přitom uvedl slovem „případně“ a nejednalo se tedy o požadavek jednoznačný a bezpodmínečný. Pokud žalovaný s ohledem na to lhůtu k vyjádření neprodloužil, nejednal v rozporu s § 70 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí neshledal návrhy stěžovatele na doplnění dokazování uvedené ve vyjádření k výzvě za relevantní a prodloužení lhůty k vyjádření nepovažoval v posuzovaném případě za důvodné.

[26] Nedůvodná je v této souvislosti rovněž námitka, že stěžovatel byl kvůli neprodloužení lhůty zkrácen na svém právu na spravedlivý proces tím, že neměl dostatek času navrhnout důkazy a vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Žalovaný vycházel v odvolacím řízení ze stejného skutkového stavu jako celní úřad. Všechny podklady, ze kterých žalovaný vycházel, měl stěžovatel k dispozici již v řízení před celním úřadem a žalovaný rovněž nedospěl na základě shromážděných podkladů k jiným závěrům, než celní úřad. Pochybení celního úřadu, která žalovaný shledal, se vztahovala ke kvalitě argumentace obsažené v rozhodnutí celního úřadu a procesním pochybením.

[27] Ačkoliv žalovaný shledal pochybení celního úřadu při provádění dokazování, stěžovatel měl možnost se seznámit se všemi důkazními prostředky. Stěžovatel měl zprávu z mise OLAF a všechny její přílohy k dispozici již v řízení před celním úřadem a polemizoval s jejím obsahem již ve vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění ze dne 26. 1. 2016. Pokud by tedy stěžovatel skutečně měl v úmyslu odcestovat do Indie a Číny a shromažďovat zde důkazní prostředky, mohl tak učinit již v průběhu řízení před celním úřadem. Nutno podotknout, že ve vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění ze dne 26. 1. 2016 stěžovatel uvádí, že na odcestování do Indie nemá prostředky. Námitka, že stěžovatel měl v úmyslu opatřovat důkazní prostředky v Indii a v Číně, se proto soudu jeví účelová.

[28] Stěžovatel v této souvislosti také namítá, že do češtiny měly být přeloženy také faktury, které jsou přílohami zprávy z mise OLAF, a Příloha 3 dohodnutého zápisu z mise.

[29] K tomu soud konstatuje, že ačkoliv faktury nebyly přeloženy do češtiny, jedná se o standardní dokumenty, které pro stěžovatele jako osobu činnou v odvětví mezinárodního obchodu musí být srozumitelné. Obsahují označení subjektů vystupujících v dodavatelském řetězci a údaje o zboží, ke kterému se vztahují. O jejich obsahu v průběhu řízení nevyvstaly žádné pochybnosti a trvat na jejich přeložení do češtiny by za této situace bylo přehnaným formalismem.

pokračování

[30] Pokud jde o přílohu 3 dohodnutého zápisu, zpráva z mise OLAF obsahuje v bodě 3.1 a 3.2 zjištění, která z tohoto dokumentu vyplývají, včetně označení společnosti Gurashish Exports jako jedné ze společností, které na tiskopisech A poskytovaly při vývozu zboží celním úřadům nepravdivé údaje. Zpráva z mise OLAF přitom představuje legitimní důkazní prostředek, z něhož mohou celní úřady vycházet (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 216/2016 - 38). Stěžovatel přitom závěry uvedené ve zprávě z mise OLAF nijak relevantně nezpochybnil, a soud proto neshledává ve skutečnosti, že nebyly do češtiny přeloženy také její přílohy, porušení práv stěžovatele.

[31] Stěžovatel v této souvislosti také namítal, že pro absenci překladu nemohl ztotožnit osobu, kterou klade do souvislosti se skladovacím pásmem Arshiya, a navrhnout její výslech. Nejvyššímu správnímu soudu však není jasné, o ztotožnění jaké osoby by se mělo jednat. Stěžovatel tuto námitku uvedl v souvislosti s bodem 3.1c zprávy z mise, která se vztahuje ke společnosti Gurashish exports. S touto společností nicméně stěžovatel přímo obchodoval a její totožnost je mu známa. Dále je zmíněno pouze svobodné skladovací pásmo Arshiya, nicméně zpráva z mise přeložena do češtiny byla a není zřejmé, jaký konkrétní subjekt vztahující se k tomuto skladovacímu pásmu by chtěl stěžovatel identifikovat a na základě jakých informací. Ani tato námitka proto není důvodná.

[32] Stěžovatel dále namítá, že v posuzovaném případě uplynula tříletá prekluzivní lhůta ke sdělení celního dluhu podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu a prodloužená desetiletá lhůta podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu ve spojení s § 265 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, se nemohla uplatnit.

[33] Stěžovatel zde předně poukazuje na to, že k této námitce se poprvé vyjádřil až žalovaný a celní úřad nikoliv. Správní řízení však je třeba považovat za jeden celek a žalovaný ve svém rozhodnutí odstranil vadu rozhodnutí celního úřadu spočívající v nedostatečném odůvodnění uplatnění desetileté lhůty ke sdělení celního dluhu. Tato skutečnost proto nemůže vést k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného.

[34] Stěžovatel dále namítá, že čl. 221 odst. 4 celního kodexu není možné interpretovat tak, že postačuje pouhý sepis záznamu podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Pokud by postačoval pouhý sepis záznamu o podezření, pak by bylo možné obcházet tříletou prekluzivní lhůtu tím, že celní orgán uvede, že „*měl podezření na spáchání trestného činu*“, a proto je na místě použití desetileté prekluzivní lhůty, neboť mohl být sepsán záznam do spisu podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Takto pravidla nastavena být nemohou a ani nejsou.

[35] Podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu, účinného do 30. 4. 2016, platí, že „*vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněné v odstavci 3.*“ Nejvyšší správní soud poznamenává, že stejná úprava je obsažena v čl. 103 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, které nahradilo s účinností od 1. 5. 2016 předchozí celní kodex.

[36] Podle § 265 celního zákona účinného do 28. 7. 2016, platí, že: „*[v]znikl-li celní dluh, jebož výše může být sdělena dlužníkovi i po uplynutí lhůty stanovené přímo použitelným předpisem Evropské unie, v důsledku činu, který v době, kdy byl spáchán, mohl být důvodem pro zabavení trestního řízení, lze tento celní dluh vyměřit dlužníkovi do 10 let ode dne vzniku celního dluhu.*“ Totéž vyplývá z § 23 odst. 2 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, účinného od 29. 7. 2016.

[37] Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 16. 7. 2009 ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, *Gilbert Snaauwaert a další*, uvedl, že „*právní kvalifikace jednání jako „trestný čin“ provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo. Uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši (viz obdobně k článku 3 nařízení č. 1697/79 rozsudek ze dne 18. prosince 2007, ZF Zefeser, C-62/06, Sb. rozh. s. I-11995, bod 28).*“

[38] V uvedeném rozsudku ze dne 18. 12. 2007 ve věci ZF Zefeser přitom Soudní dvůr při výkladu čl. 3 nařízení (EHS) č. 1697/79, které v oblasti vybírání cla po propuštění zboží s účinností do 1. 1. 1994 stanovilo, že „*[p]okud příslušné orgány zjistí, že správnou výši dovozního nebo vývozního cla dlužného za uvedené zboží podle právních předpisů nemohly určit v důsledku jednání, které může být předmětem trestního stíhání před soudem, promlčecí doba stanovená v článku 2 se nepoužije*“, dospěl k závěru, že citované ustanovení je třeba vykládat tak, že „*nehovoří ani o odsuzujícím rozhodnutí vydaném v trestním řízení, dokonce ani o zahájení jakéhokoliv trestního řízení, ale jednoznačně hovoří o jednání, které jednoduše může být předmětem trestního stíhání před soudem.*“

[39] V rozsudku ze dne 16. 7. 2009 ve věci *Gilbert Snaauwaert a další* Soudní dvůr dále konstatoval, že „*[v] důsledku toho jak ze znění, tak ze systematiky článku 221 celního kodexu vyplývá, že částka cla může být sdělena dlužníkovi po uplynutí lhůty tří let, pokud následkem trestného činu nemohly celní orgány původně určit přesnou částku cla dlužného ze zákona, a to i tehdy, není-li uvedený dlužník pachatelem tohoto činu.*“

[40] Z citovaných rozsudků tedy vyplývá, že k uplatnění prodloužené lhůty podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevyžaduje se tedy shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení. Není proto ani nezbytné, zda byl pořízen záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu, ačkoliv to může být významná indicie pro tento závěr.

[41] V posuzovaném případě rozhodnutí žalovaného takovou úvahu obsahuje a uplatnění prodloužené lhůty ke sdělení celního dluhu podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu ve spojení s § 265 celního zákona bylo proto v souladu se zákonem. Stěžovatel k otázce uplatnění desetileté lhůty ke sdělení celního dluhu konkrétně pouze uvádí, že podezření nemůže být založeno pouze na stejném způsobu provedení obchodních transakcí, jaký byl popsán ve zprávě z mise OLAF. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný vycházel z konkrétních faktur, ze kterých vyplývá, že zboží, které stěžovatel koupil od indického dodavatele, pocházelo ve skutečnosti z Číny. Tyto okolnosti byly žalovaným v jeho rozhodnutí podrobně popsány a součástí spisu jsou i faktury, na které rozhodnutí odkazuje. Žalovaný též přílehavě uvedl, že aplikace prodloužené lhůty je namísto z důvodu zjištění jednání dodavatele stěžovatele či stěžovatele samotného, které naplňovalo znaky trestného činu podvodu dle § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, popřípadě zkrácení cla dle § 240 trestního zákoníku. Stěžovatel ostatně skutková zjištění správních orgánů vyplývající ze zprávy OLAF a předložených faktur nijak vyvrátil. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[42] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

pokračování

[43] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu